

дивида и съществуващите в обществото групи от една страна и от друга, обредното регулира по специфичен път тези взаимодействия.

Във всяка култура може да се разграничават две оси на разположение на обредите във времето. Първата е свързана с процеса на социализацията на индивида, втората - с целокупния социален живот на съответната човешка общност. Това показва интимната зависимост между обредно и социално. Чрез отношението към времето обредното съхранява колективната памет, което ще рече самата култура и по-широко, самият колектив.

Символизацията е характерен принцип на обредното. Често различни понятия, напр. водата, огънят и др., осмислени от културата, имат значение като цяло, но въввлечени в сферата на обредното, те получават обреден смисъл. Това показва символичния характер на обредното.

Обредното действие при фолклора изобщо не познава сюжетна схема, то не е събитийно. Взаимоотношенията между участниците вървят на по сюжетен път, а семантически/по значение/. Нарушението на този принцип разрушава и обреда.

Чрез обредното действие индивидът и колективът стават причастни към висшите цели на човешкото битие. Обредното действие утвърждава идеала, то се стреми непрекъснато към него. Но обредът, от друга страна никога не може да се "изключи" от реалното. Пълното откъсване от реалното означава смърт за обреда. Така че той демонстрира характерна двуплановост на поведението - реално-практическо и идеално-условно. От тук произтича и неговото дълбоко родство с изкуството и празника.¹